

# افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد  
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

[www.afgazad.com](http://www.afgazad.com)

[afgazad@gmail.com](mailto:afgazad@gmail.com)

Political

سیاسی

نشریه پیشرو شماره ۴۱

۲۹ دسمبر ۲۰۱۱

## زمستان می آید، گرسنگی در راه است

در حالی که پس از یورش نیروهای امپریالیستی میلیاردها دالر به افغانستان سرازیر شده و دولت کرزی و غرب همه روزه از دستاوردها و پیشرفت های چشمگیر اقتصادی، سیاسی و فرهنگی داد می زنند، افغانستان با گذشت هر روز در باتلاق فقر، بیکاری و ناامنی بیشتر فرو می رود. تازه ترین گزارش آکسفام، نهاد امدادرسان بریتانیایی نسبت به بحران بزرگ غذایی در کشور که به دلیل خشک سالی ها روی خواهد داد، هشدار می دهد. به اساس بررسی های این نهاد ۳ میلیون نفر در ۱۴ ولایت کشور با خطر گرسنگی روبرو اند. آکسفام می گوید، سیلاب ها سبب از میان رفتن کشتزارها شده و ناامنی نیز مشکلی است که مانع فعالیت سازمان های کمک رسانی به آسیب دیدگان می شود. تهدیدها از بروز بحران گسترده غذایی به حدی است که وزارت زراعت فراخوان جهانی داد و از کشورهای کمک کننده خواست به دادش برسند. به اساس ارزیابی این وزارت، ۴۰۰ هزار خانواده با کمبود مواد غذایی مواجه بوده و ۶۰۰ میلیون دالر را برای مقابله با گرسنگی تقاضا کرده است. وزارت صحت عامه نیز از افزایش بیماری های گوناگون نگرانی دارد و ۲۲ میلیون دالر را برای مبارزه با آن از کشورهای کمک کننده خواسته است. به گفته مقامهای دولتی هم اکنون چهار تا پنج میلیون تن در کشور زیر خط فقر قرار دارند.

فقر و گرسنگی در حالی میلیون ها شهروند افغان را تهدید می کند که زمستان در راه است و مسیرهای مواصلاتی مناطق سردسیر کشور مانند ولایت های بدخشان، بامیان، غور و دایکندی برخی اوقات در ماه دوم فصل خزان به دلیل برف باری ها مسدود می شود.

این معضل همه ساله به ویژه در فصل سرما بیشتر دامنگیر کشور می شود و قربانیان آن رنجبران بیچاره و فقیری اند که پول زندگی یک شبانه روز شان را ندارند، نه آنانی که در بلند منزهای مجلل و با مجهزترین امکانات لم داده اند و به فکر استثمار هرچه بیشتر کارگران و سایر رنجبران هستند. دولت کرزی که همه ساله می خواهد با وعده و وعیدهایش زحمتکشان را فریب دهد امسال نیز دست به کار شده و کارزار فراخوان راه انداخته است اما سال نیکو از بهارش پیدا است. زیرا دولت ثابت کرده که در چنین مواردی چقدر بی کفایت و ناتوان است و همین حالا قضیه از چندین جهت می لنگد. صرف نظر از اینها، در صورت رسیدگی عاجل سازمانهای امداد رسانی نیز کمک ها در

گام نخست به آنانی که واقعاً نیازمند اند نمی رسد و به چنگ معامله گران و دست اندرکاران فساد می افتد، و دیگر این که کمک ها زمانی خواهد رسید که دیگر بحران فراگیر شده و به آسانی قابل مهار نیست.

باری، نگرانی ها از بحران غذایی و یورش گرسنگی در حالی مطرح می شود که اقتصاد کشور به سوی خصوصی سازی در حرکت است و از سوی دیگر کمپنی های فراملیتی امپریالیستی برای چاپیدن معادن کشور در رقابت اند و مقامهای حکومت کرزی نیز در فساد و آلودگی غرق شده و در فکر پر کردن کیسه های خود هستند و هم و غم اندکی نیز در مورد ۳ میلیون انسانی که با تهدید گرسنگی روبرو اند، ندارند.

یک سو انسان از فرط گرسنگی و فقر فرزندانش را می فروشد، علف می خورد، به فحشاء کشانده می شود، برای پیداکردن لقمه نانی به کشورهای دور و نزدیک مهاجرت می کند، انتحاری می شود، به مافیا و طالبان مسلح می پیوندد اما آنسوتر، یک اقلیت کوچک بر دارائی ۹۵ درصد توده های فرودست لم داده و هر روز چاق تر شده و هرچه بیشتر به شیره کشی رنجبران می پردازد.

یک سو فقر و بی روزگاری بیداد می کند و سوی دیگر از دسترنج کارگران و فرودستان بلند منزل و ویلا ساخته می شود. در چنین شرایط و روزگاری است که نیاز طرد چنین مقامات و چنین دولت هائی حس می شود. پرولتار و رنجبر نباید دست تضرع بلند نمایند و یا از رژیمی که حامی منافع آنان نیست چیزی بخواهد. این رژیم از کارگر نیست که به او نان، کار، خانه، لباس و عزت دهد، این رژیم از فرودستان نیست که آنان را بیمه کند. مردم به رژیمی نیاز دارند که از آنان باشد و به وسیله خودشان رهبری و مدیریت شود.